

ခို:ခို:

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

Introduction

အရိပ်မည်းမည်းကြီးတစ်ခု

အဲဒီအရိပ်မည်းမည်းက သူ့ကိုယ်သူ “ဒီဝသံ” တဲ့ ။

ထိုစဉ် အရိပ်မည်းမည်းကြီးကို နားမလည်စွာ ငေးကြည့်နေတဲ့

နောက်ထပ်လူတစ်ယောက်က

“ဒီဝသံ” ပင်။

*

ခြံဝန်းလေးထဲတွင် သစ်ပင်ကြီးများ ရှိနေသော်လည်း နေပြောက်တို့က မြေပြင်သို့ ကျရောက်နေသေး၏။ အိမ်အနီး ကပ်လျက်ရှိနေသော သစ်ခွပင်များ အကြားတွင် လည်း လိပ်ပြာလေးနှစ်ကောင် ရစ်သီနေကြပြန်သည် ။ မြင်သူရင်အေးရသည့် မြင်ကွင်းလေးပင်။

သူ ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းမောကြီးတစ်ခု ချလိုက်မိပါသည် ။

အေးချမ်းလှသည့် မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင် မအေးနိုင်။ နားမလည်နိုင်သည့် အတွေးများက သူ့ဦးနှောက်ကို စိုးမိုးထား၏။

“သား... ဒီဝသံ”

သူ့အနောက်မှ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့မေ

မေ ဒေါ်စိမ်းလန်းသွင်။ အေးချမ်းလှသည့် အပြုံးလေးနှင့် အတူ သူ့အခန်းထဲ သို့ လှမ်းဝင်လာပါသည်။ ။

“သားလေး... ဘာတွေ ဒီလောက်ငေးကြည့်နေတာလဲ?”

အာရုံများ ခြံထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားမတတ် ငေးကြည့်နေမိသော်လည်း တကယ်တမ်း ဘာကိုငေးနေသည် ကို သူ သေချာမသိ။ ထို့ကြောင့် သူ ဖြေရခက်နေ၏။

“ဟို... ခြံထဲကိုဖြစ်မယ် မေမေ”

“သားရယ်။ ကိုယ်ငေးကြည့်နေတာကိုတောင် သေချာမသိဘူးလား ကွယ်”

ဒေါ်စိမ်းလန်းသွင်၏ မေးသံတွင် ဂရုဏာသံများ ရောယှက်နေသည် ။

“သားရယ်။ ဘာမှ ဒီလောက်မတွေးပါနဲ့ ကွယ်။ နောက်ပြီး သားက နောက်တစ်ပတ်ဆိုရင်ပဲ လက်ထပ်ရတော့မှာ လေကွယ်။ အားလုံး အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်သင့်တယ် မဟုတ်လား”

နွေးထွေးလှသည့် မေမေ့လက်ဖဝါးတစ်ဖက် သူ့ပုခုံးလေးကို ဖျစ်ညှစ်ကာ အားပေးစကားပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ။ သားဘာမှ မတွေးပါဘူး။ ငေးကြည့်နေမိတာပါ”

“အဲ့လိုတွေ မငေးပါနဲ့ လား သားရယ်။ သား ရင်ထဲမှာ ဘာမရှင်းတာ ဖြစ်နေလဲ? မေမေ့ကိုပြော။ မေမေဖြေပေးနိုင်တာကို ဖြေပေးမယ်”

သူ အားကိုးစွာ မေမေ့ကိုငေးကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ။

“တကယ်... သားရဲ့။ မေမေ့ကိုပြောပြ”

အားပေးပြီးနှင့် ပြောလိုက်သော မေမေ့စကားက သူ့ကိုတကယ်ပဲ အားကိုးရာဖြစ်စေပါသည်။

“မနက်မိုးလင်းတိုင်း... သားကိုယ်သား နောက်တစ်ယောက်လို့ ထင် နေမိတယ်”

သူ လေးလေးနက်နက်ပြောလိုက်မိပါသည်။

“ဒါကတော့... Car Accident မှာ သားခေါင်းထိသွားတယ်လေ။ ဒဏ် ရာက သားကို နည်းနည်း ဒုက်ခပေးနေတာလားမသိဘူး။ မေမေတို့ ဒေါက်တာ့ဆီသွားသင့်တယ် သား”

“သား... နေကောင်းပါတယ် မေမေ”

“ဒါဆို...”

မေမေ “ဒါဆို”က နားမလည်နိုင်သည့် အမေးစကား။

“သား ခေါင်းရှုတ်နေလို့ ပါ။ ကောင်းသွားမယ်ထင်တယ်”

“ဆေးခန်းမပြပဲနဲ့ သား တကယ်ပဲ ထိန်းနိုင်လို့ လား?”

“သား ထိန်းနိုင်မယ်ထင်တယ် မေမေ။ တကယ်လို့ လိုအပ်တယ်ထင် ရင်တော့ သား ဆေးခန်းသွားဖြစ်မှာ ပါ”

သူ သက်ပြင်းလေးချပြီး ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ဒေါ်စိမ်းလန်းသွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။

“မေမေက မေမေ့သားလေးကို အမြဲ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ပြီး သွက်သွက်လက်လက်လေးဖြစ်နေတာကိုပဲ မြင်နေချင်တာ။ သားကြိုးစားပေးပါ နော်”

“စိတ်ချပါ မေမေ။ သားကြိုးစားမှာ ပါ”

“ကဲ... သားလေး။ မေမေတို့ မနက်စာ စားကြရအောင်။ လာ။ အောက်ထပ်ဆင်းကြစို့”

“သား မျက်နှာ မသစ်ရသေးဘူး မေမေ”

“ဒါဆို သစ် လိုက်လေ။ မေမေ ထမင်းစားခန်းက စောင့်နေမယ်နော် ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဒေါ်စိမ်းလန်းသွင်သည် သူ့ကို နားမလည်သည့် အကြည့်တစ်ချက် ကြည့်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။ ထိုစဉ် သူမေ့မေ့ကို လှမ်းခေါ်ဖြစ်သွား၏။

“မေမေ...”

“ပြောလေ သား”

“ဟို... သား ရေးမမှီကို သတိရနေတယ် မေမေ”

သူ့စကားကြောင့် ဒေါ်စိမ်းလန်းသွင်ပိုပြီး အံ့သြရပါ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လဲသား? သားက သားချစ်သူကို ဒီလိုမျိုး မနက်စောစောစီးစီးသတိရလေ့မရှိပါလားကွယ်”

“ဟုတ်တယ်မေမေ။ အဲ့ဒါ သားလည်း နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ သေချာတာကတော့ သား ရေးကိုအရမ်းသတိရနေတယ်။ နောက်ပြီး တွေ့ချင်နေတယ်”

“ဒါဆိုလည်း မျှမသိပ်နဲ့ သား။ ရေးဆီကို မေမေ ဖုန်းဆက်ပေးမယ်”

“မဆက်နဲ့ မေမေ။ သားဆီ သူ့လာမယ်လို့ သားထင်နေတယ်”

သူ ပိုင်နိုင်စွာပြောလိုက်ပါသည်။ ။ ထိုအခါ ဒေါ်စိမ်းလန်းသွင် ခေါင်း
တချက်ဆတ်ပြီး

“အင်းလေ။ ဒါဆို မေမေ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ရှိနေမယ်နော် သား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဒေါ်စိမ်းလန်းသွင် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီး ခဏကြာသော် သူ မျက်
နှာသစ်ခြင်း၊ တကိုယ်ရည်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခြင်းများကို စတင်လိုက်ပါ
တော့ သည် ။ သူ့စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျဖြစ်နေရသည့် အချက်ကတော့
ဘာကြောင့် သူသည် ရေးမမှီကို အသည်းအသန် သတိရနေမိပါသနည်း။
ထို့အပြင် အချိန်တိုင်းလိုလို ရေးမမှီကို သူ့အနားတွင် ရှိနေစေ့ချင်ပြန်၏။
အရင်က သူသည် ထိုကဲ့သို့သော ချစ်သူကို ခုန်မင်တတ်သော ယောက်ျား
စားမျိုး မဟုတ်မှန်း သူကောင်းစွာမှတ်မိနေပါ၏။

*

သူနှင့် မေမေ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် နံနက်စာစားနေခိုက် ခြံထဲသို့
မောင်းဝင်လာသော ကားစက်သံများကို ကြားလိုက်ရပါသည် ။ ထို့ကြော
င့် သူ ကော်ဖီခွက်ကိုကိုင်ရင်း အိမ်ရှေ့သို့မျှော်ကြည့်လိုက်မိပါသည် ။ ထို
စဉ် ကားအင်ဂျင်သံရပ်သွားပြီးခဏအကြာ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ လူနှစ်ယောက်
ဝင် လာလေသည် ။

“သတို့ သားလောင်းလေး ဒီဝသံ... မင်းဘယ်မှာ လဲကွ”

အပြီးတစ်ဝက်နှင့် ခေါ်လိုက်သည့် အသံနှင့် အတူ ထိုနှစ်ယောက်သ
ည် သူ့အိမ်ကို တိုးလျှိုပေါက် ဝင်ချလာရင်း သူနှင့် မေမေ့ကို ထမင်းစားခ
န်းထဲ တွင် တွေ့သွားလေတော့သည် ။

“အော်... မင်းက ဒီမှာ ငြိမ်နေတာကိုး။ တိတ်လှချည်လား ဒီဝသံ”

ထိုနှစ်ယောက် သူငယ်သူငယ်ချင်း မင်းသူဟနှင့် အဝံ။ သူနှင့် အသက်အရွယ်တူ၊ အတန်းတူ၊ စိတ်တူ၊ ကိုယ်တူ သူငယ်ချင်းများ ။

“ကဲ... ဒီဝသံ။ မင်း ငြိမ်ချင်တိုင်း ငြိမ်မနေနဲ့ ။ ငါတို့ နဲ့ လိုက်ခဲ့ရမယ်”

သူငယ်တန်းကတည်းက အတွဲညီခဲ့သော မင်းသူဟနှင့် အဝံကို သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် အကြည့်များ နှင့် ငေးကြည့်နေမိသည် ။ ယခုလတ်တလော သေချာသည် ကတော့ သူသည် မင်းသူဟနှင့် အဝံကို အတော်ပင် အမြင်ကပ်နေပါ၏။

“မင်းတို့ ပြန်ကြတော့”

ကော်ဖီခွက်ကိုစားပွဲပေါ်ချလိုက်ရင်း ပြောလိုက်သော သူ့စကားမာမာကြောင့် အဝံ မျက်နှာပျက်သွား၏။

“မင်း ဘယ်သူ့ကိုနှင်လိုက်တာလဲ ဝသံ”

မင်းသူဟကတော့ နားမလည်စွာ သူ့ကို ထပ်မေးလိုက်ပါသည် ။

“မင်းတို့ ကိုပြောတာလေ။ သေချာတာကတော့ မင်းတို့ ကို ငါ မမြင်ချင်ဘူး”

သူ သွေးအေးအေးနှင့် ပြောလိုက်သော စကားများကြောင့် မင်းသူဟလည်း ရပ်လျက် ကြက်သေသေသွား၏။

“ဟဲ့... သား။ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ?”

“ဟုတ်တယ်မေမေ။ သား... သူတို့ ကို မတွေ့ချင်ဘူး”

“နေစမ်းပါဦး ဒီဝသံ။ မင်းက ငါတို့ ကို မတွေ့ချင်ရအောင် ငါတို့ က မင်းကိုဘာလုပ်ထားလို့ လဲ? နောက်ပြီး ငါတို့ က မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းအရ

င်း ကြီးတွေလေကွာ။ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဒီဝသံ”

“တော်တော့ မင်းသူဟ။ မင်းသွားတော့။ နောက်ပြီး နောက်နောင် ငါ့
ဆီ ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့ တော့။ မင်းတို့ ကို ငါအရမ်းမုန်းတယ်”

သူပင် သူ့ကိုယ်သူ နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေမိ၏။ သူသည် မင်းသူဟနှင့်
အဝံ့ကို ဆွေမျိုးသားချင်းများ ထက်ပင် ပိုပြီး ခင်မင်ခဲ့သည် ကို သူအသိ
ဆုံး ပင်။

“မင်းမုန်းအောင် ငါဘာလုပ်မိလဲ ဒီဝသံ”

အဝံ့ စိတ်မကောင်းစွာ မေးလိုက်၏။

“မုန်းတယ်ကွာ။ အကြောင်းမဲ့ မုန်းတယ်။ အေး... ဒီတော့ မင်းတို့ ငါ့
ဆီ ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့ တော့”

“ငါတို့ က မင်း မဂဠုလာဆောင်အတွက် ကူညီရအောင်လာခဲ့တာပါ
ကွာ။ မင်းဆီက ဒီလိုဆက်ဆံမှုကြီးကို မထင်မှတ်ပဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတော့
ငါ တော်တော်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်”

“အဲ့ဒါတွေ ငါနားမလည်ဘူး အဝံ့”

သူ တကယ်ပင် သွေးအေးစွာ ဆက်ဆံနေပါတော့သည် ။ သူ့ကို မေ
မေပင် နားမလည်နိုင်တော့။

“သား။ အဲ့ဒါ သားသူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေလေ။ သားဘယ်လိုတွေ
ပြောနေတာလဲ?”

“သား သူတို့ ကိုမုန်းတယ်မေမေ။ သူတို့ စိတ်ဓါတ်က အရမ်းအောက်
တန်းကျတယ်”

“ဟေ့ကောင် ဒီဝသံ။ မင်း ငါတို့ ကို အဲ့လိုပြောဖို့ တော့ မကောင်းဘူး

“ကောင်းပါတယ်။ မင်းတို့ လုပ်ရပ်က တကယ့်ကိုပြောဖို့ ကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်ပဲလေကွာ”

“ဒါဆို ပြောလေ။ ငါတို့ ဘာများ လုပ်ခဲ့လို့ လဲ?”

“မင်းတို့ သိမှာ ပေါ့။ အဲ့ဒါ ငါမပြောချင်ဘူး။ သေချာတာကတော့ အခု မင်းတို့ ထွက်သွားကြတော့”

သူ့ခါးခါးသီး မောင်းထုတ်မှုကြောင့် ဒေါ်စိမ်းလန်းသွင်ပင် မင်းသူဟ နှင့် အဝံ့ကို အားနာနေပါတော့သည် ။

“မင်း စကားကို မင်းမှတ်ထား ဒီဝသံ။ ငါတို့ က မင်းနောက်နေတယ် ထင်တာ။ အခုတော့ မင်းက အတည်ကြီး”

“ဟုတ်တယ်။ အတည်။ မကျေနပ်ရင် အခုထွက်သွား။ ငါ မင်းတို့ အတွက် ဝမ်းမနည်းတတ်ဘူး”

“တောက်...”

အဝံ့သည် တောက်ခတ်ပြီးသွားသည် နှင့် ထမင်းစားခန်းထဲမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် မင်းသူဟလည်း အဝံ့အနောက်သို့ ပြေးလိုက် သွားပါတော့သည် ။ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးများ ထွက်သွားသော်လည်း သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။ သောက်လက်စကော်ဖီကိုပင် လက် စသတ်လိုက်ပါသေး၏။

“သား... မင်းဘာဖြစ်လို့ သူတို့ ကို အဲ့လိုကြီးဆက်ဆံလိုက်တာလဲ ဒီဝသံ”

မေမေမေးခွန်းကို သူ ပြန်မဖြေပါ။ စားလက်စ မုန့်တစ်ခုကို ကော်ဖီ

ခွက်ထဲ ထိုးနှစ်ချလိုက်ပါတော့သည်။ ။

★

သူ မနက်မုန့်စားပြီး ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်လိုက်မိပါသည်။ ။ ထို့နောက် သူဘာကြောင့် မင်းသူဟနှင့် အဝံကို ထိုသို့ခါးခါးသီးဆက်ဆံခဲ့မိကြောင်းကို တွေးနေမိပါ၏။ သူတို့ သည် အတော်ပင် အတွဲညီခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းများ မဟုတ်ပါလား။ တွေးရင်းတွေးရင်း တဖြည်းဖြည်း သူငယ်ချင်းများကို ခါးခါးသီးဆက်ဆံခဲ့မိသည် ကို ပြန်ပြီး နောင်တရသလို ဖြစ်လာမိ၏။

“မေမေ...”

သူ့အရှေ့တွင် ထိုင်ရင်း စားရင်းအင်းများ နှင့် အလုပ်ရှုတ်နေသော မေမေ့ကို သူခေါ်တော့ မေမေက ခေါင်းဆတ်ပြသည်။ ။

“သား... အခုန အဝံတို့ ကို ပြောလိုက်တာ လွန်သွားတယ် မဟုတ်လား?”

ထိုအခါမှ မေမေ့အကြည့်များ သူ့ထံသို့ရောက် လာပြီး တဆက်တည်း မေမေသည် လုပ်လက်စများကို ရပ်လိုက်ပါ၏။

“ဟုတ်တယ်သား။ သားလွန်သွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ ကို အဲ့လိုကြီးဆက်ဆံလိုက်တာလဲ ဒီဝသံ”

“သားလည်း မသိဘူး”

တွေးကြည့်မိပါ၏။ သို့သော် အဖြေမရသည့် နောက် သူ ထိုသို့သာဖြေလိုက်တော့သည်။ ။

“ဟာ... ဒါဆို တော်တော်ထူးဆန်းတယ်။ ကိုယ်တောင်ဘာမှန်း မသိ

ပဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေကို မောင်းထုတ်ပြစ်ရတာလဲ ဒီဝသံရယ်”

“မေမေက သားကို အပြစ်တင်နေတာလား?”

အလိုမကျစွာပြောလိုက်သော မေမေ့ကို သူ ဝမ်းနည်းစွာမေးလိုက်မိ၏။

“မဟုတ်တာပဲကွယ်။ မေမေသားကို အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မေမေ နားမလည်နိုင်တော့တာတော့ အမှန်ပဲ”

သူ့သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့လေး အခန်းထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်သွား၏။ ထို့နောက် ဒေါ်စိမ်းလန်းသွင်၏ HP လေး ring မြည် လာလေသည် ။

“Hello?”

“.....”

ဖုန်းကိုင်ပြီး တခဏအတွင်း ဒေါ်စိမ်းလန်းသွင်၏ မျက်နှာ သိသိသာသာပျက်သွားပါ၏။

“မေမေ... ဘာဖြစ်လို့ တဲ့ လဲ?”

သူ သိချင်စွာမေးလိုက်သော်လည်း မေမေပြန်မဖြေ။ ဖုန်းကိုသာ ဂရုစိုက်နားထောင်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ နှုတ်ဆိတ်ကာ မေမေ့ကိုငေးကြည့်နေ လိုက်ပါတော့သည် ။ မေမေသည် ဖုန်းပြောရင်း ကြောက်လန့်သလို တုန်ရင် လာပြီး မျက်ရည်များ ပင် ဝေ့ဝဲလာပါတော့သည် ။

သူ သိချင်စွာ ငေးကြည့်နေမိပါ၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

ဒေါ်စိမ်းလန်းသွင်ဖုန်းချလိုက်ပါသည် ။ ထို့နောက် သူ့ကို လှမ်းကြည့်

၏။

“ဘာသတင်းလဲ မေမေ”

“မင်းသူဟနဲ့ အဝံ...”

ဒေါ်စိမ်းလန်းသွင် စကားဆက်မပြောနိုင်တော့။ လွန်စွာထိတ်လန့်လို
နေပေပြီ။

“သူတို့ ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ မေမေ”

“သား... သူတို့ လေ။ သူတို့ ...”

“ပြောပါ မေမေရယ်။ သားစိတ်ပူ လာပြီ”

သူလည်း တကယ်ပင် ထူပူလာ၏။ မေမေပုံစံက တကယ့်အသည်းအ
သန်ခံစားနေရသည့် ပုံ။

“သူတို့ မေမေတို့ အိမ်ကအပြန်မှာ Car Accident ဖြစ်လို့ တဲ့ ...”

“ဗျာ...”

သူ လွန်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။ ထို့အပြင် ရင်အစုန်လည်း တ
အုန်းအုန်းလှုတ်ခတ်သွားရ၏။ သူ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် Car
Accident ဖြစ်လို့ တဲ့ ။ ဒါဆို... သူတို့ ဘာဖြစ်ကုန်ပြီလဲ? သူတို့ ဘာဖြစ်
ကုန်ကြပြီလဲ?

“မေမေ... အခု သူတို့ ဘာဖြစ်သွားလဲ ဟင်?”

“သူတို့ လား? အဝံက... အဝံလေ”

“ပြောပါမေမေ။ အဝံ ဘာဖြစ်လဲ?”

“အဝံက နေရာမှာ တင် ပွဲချင်းပြီး ဆုံးသွားတယ်”

“ဗျာ...”

ဝမ်းနည်းမှုကြောင့် “ဗျာ”နှင့် အတူ သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် စိတ်မကောင်းသည့် မျက်ရည်ပူများ နေရာယူလိုက်ပါသည်။ ။

“မင်းသူဟကတော့ အောက်ပိုင်းထိသွားတယ်တဲ့ ။ အခု ဆေးရုံမှာ ။ သူ့ခြေထောက်နှစ်ခုလုံး ဖြတ်ပစ်လိုက်ရတယ်”

“ဟာ... မေမေ အဲ့ဒါ သားကြောင့် ပေါ့နော်”

သူ ဝမ်းနည်းမျက်ရည်များ နှင့် မေးလိုက်သောအခါ ဒေါ်စိမ်းလန်းသွင် ခါးခါးသီး ငြင်းပစ်လိုက်ပါသည်။ ။

“အို... မဟုတ်တာသားရယ်။ သားနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။ သူတို့ ဘာသာ ကားမှောက်တာလေ။ သားက အိမ်မှာ ပဲ ဥစ်စာ။ ဘာဆိုလို့ လဲ?”

“ဆိုင်တယ်ထင်တယ် မေမေ။ သား သူတို့ ကို မောင်းထုတ်လိုက်တယ်လေ”

“မောင်းထုတ်တာပဲလေ။ သူတို့ ကားကို သားမောင်းပေးတာမှ မဟုတ်တာ”

“မောင်းထုတ်လိုက်လို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ကားတိုက်တာလားမှ မသိတာ”

“သူတို့ က ကား... ကားချင်းတိုက်မိတာ မဟုတ်ဘူး သား။ သူတို့ ကားတစ်စီးကပဲ လမ်းဘေး သစ်ပင်တွေထဲ ကွေ့ဆင်းသွားပြီး သစ်ပင်နဲ့ တိုက်မိတာလေ။ သူတို့ ဘာသာ နမော်နမဲ့ဖြစ်တာနေမှာ ပါ သားရယ်။ သားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

ဒေါ်စိမ်းလန်းသွင်တစ်ယောက် မိခင်ပီသစွာ သားဖြစ်သူ စိတ်ထိခိုက်

မည်ကို စိုးရိမ်ကာကာကွယ်ရင်း ခါးခါးသီးငြင်းနေပါတော့သည်။ ။

“သား သွားကြည့်ချင်တယ် မေမေ”

“လောလောဆယ် မင်းသူဟ သတိပြန်မလည်သေးဘူးသား။ မနက် ဖန်လောက်မှ သတိလည်လိမ့်မယ်”

“ဒါဆို သားအခု ဘာလုပ်သင့်လဲ မေမေ”

ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များကို ဖိသုတ်လိုက်ကာ မေးလိုက်သော သူ့ ကို မေမေပွေ့ဖက်လိုက်ပါသည်။ ။

“သားလေး အိမ်ထဲမှာ ... နောက်ပြီး မေမေ့အနားမှာ ပဲ ခဏနေပေး ပါကွယ်။ အခု သားအပြင်သွားမှာ ကို မေမေ စိတ်မချဘူး”

“စိတ်ချပါ မေမေရယ်။ သား မေမေ့စကားအတိုင်း အပြင်မသွားပါ ဘူး”

သူ့အဖြေကြောင့် မေမေလွန်စွာကျေနပ်သွားပါတော့သည်။ ။ ထိုစဉ် ရေးမမှီ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသည် ကို သူတွေ့လိုက်ရပါသည်။ ။ သူ့ခြေလှမ်း များ ရေးမမှီဆီသို့ သွက်လက်စွာ ဦးတည်လိုက်မိပါတော့သည်။ ။ အရင် က သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ထိုသို့ ခရီးဦးမကြိုတတ်။ သို့သော် ယခု သူ သူမကို ပြေး၍ ပင် ကြိုဆိုမိနေပါတော့သည်။ ။

“ဝသံ... ရေး စိတ်ပူလို့ လိုက်လာတာ”

“ဘာကိုစိတ်ပူတာလဲ ရေး။ ကိုယ်က အဆင်ပြေနေပါတယ်”

“အဝံ နဲ့ မင်းသူဟအကြောင်း ရေးကြားပြီးပြီ”

မျက်နှာငယ်နှင့် ပြောလိုက်သော ရေးမမှီကို သူ မက်မောစွာ ငေးကြည့်နေမိ၏။

“ကဲ...သားနဲ့ သမီး စကားပြောနှင့် ကြဦး။ မေမေ စာရင်းလေးတွေ စစ်စရာရှိသေးလို့ ...”

သူ့အကြည့်များကို မေမေ သဘောပေါက်သွားသလိုနှင့် ရှောင်ပေးရန် စကားပြောသော်လည်း သူ မငြင်းမိပြန်။ မေမေ့ကိုပင် ကျေးဇူးတင် နေမိ သလိုပင်။

“လာ... ရေး။ ထိုင်ရအောင်”

ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားသော မေမေ့ကို သူငေးကြည့်အပြီး သူမလက်ကိုဆွဲကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ခဲ့မိပါသည် ။

“ကိုယ်... ရေးကို တမ်းတနေတာ”

မရှက်တမ်း ဝန်ခံလိုက်သော သူ့စကားကြောင့် သူမပင် သူ့ကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်လိုက်ရတော့၏။

“ဝသံ... စကားတွေက ဆန်းလိုက်တာ။ ရေးကို တစ်ခါမှ အဲ့လိုမပြောဖူးပါဘူး”

“မပြောဖူးဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြောချင်နေတာ”

“သေချာတာကတော့ ဝသံစကားလုံးတွေ အရမ်းထူးခြားနေတယ်”

“ကိုယ်လည်း အဲ့ဒါအရမ်းအံ့ဩနေရတယ်”

သူလည်း အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်ခြင်းပင်။

“အဝံတို့ ဖြစ်တဲ့ Car Accident ကြောင့် ဝသံ အရမ်းခံစားနေရလား?”

“ခံစားရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့”

သူ့စကားဆက်မပြောဖြစ်။

“ဘာဖြစ်လဲ? ဆက်ပြောလေ ဝသံ”

သူမ သိချင်စွာမေး၏။

“ကိုယ်လည်း မပြောတတ်တော့ဘူး ရေး။ သေချာတာကတော့ ကိုယ် အချိန်တိုင်း ရေးကို တမ်းတတတ်နေတယ်”

“ဟောတော့...”

သူမ အပြီးလေးနှင့် ရင်ဘတ်ကိုဖိကာပြော၏။

“ရေးတော့ နာဦးမယ်နဲ့ တူတယ် ဝသံ။ ဝသံစကားတွေ ထူးခြားနေတယ်”

“ရေးကို ကိုယ် ကိုယ်ထိလက်ရောက် နှိပ်စက်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟယ်... တကယ်”

သူ့စကားက သူမကို မျက်လုံးလေး ဝိုင်းစက်သွားသည် အထိ အံ့သြစေပြန်သည် ။

“ဟုတ်တယ်။ ကိုယ်လေ ရေးကို ဘယ်တော့မှ လက်ပါတော့မယ်မထင်ဘူး”

သူ ပြုံးရင်းပြောကာ သူမလက်ဖဝါးလေးတစ်ဖက်ကို ရင်ခွင်ထဲသို့ထည့်ကာ မြတ်နိုးစွာ မလွတ်တမ်းကိုင်ထားလိုက်မိပါတော့သည် ။

★

မင်းသူဟ သတိရပြီဆိုသည့် သတင်းကို မေမေ့ထံမှ သူသိရသောကြောင့် မည်သူ့ကိုမျှ မခေါ်တော့ပဲ မင်းသူဟရှိရာဆေးရုံသို့ သူတစ်ယောက် တည်းထွက်ခဲ့မိပါတော့သည် ။

ဆေးရုံအဝတွင် မင်းသူဟ၏ ဖေဖေနှင့် သူ ဆုံမိပါသည်။ ။

“သား... ဒီဝသံ။ မနေ့က သူဟတို့ ကားထဲမှာ သား မပါဘူး မဟုတ်လား?”

သူ့ကိုတွေ့တွေ့ချင်း မေးလိုက်သော သူဟဖေဖေ၏ မေးခွန်းကြောင့် သူ ကြောင်အမ်းအမ်းပင်ဖြစ်ရပါသည်။ ။

“ဟုတ်တယ်လေ။ အဲ့ဒီတုန်းက ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ...”

“ဒါပေမဲ့ သူဟက သားကိုတွေ့တယ်တဲ့ ...”

“ဗျာ... မဖြစ်နိုင်တာ အန်ကယ်”

“အန်ကယ်လည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟက သားကိုတွေ့လိုက်တယ်လို့ ပဲ ဝီဝီပြင်ပြင်ပြောနေတယ်။ နောက်ပြီး သားကြောင့် ပဲ သူတို့ ကားက လမ်းဘေးကို ထိုးကျသွားတာတဲ့ ”

ထိုစကားကိုတော့ သူ အတော်ပင် ထိတ်လန့်သွားပါ၏။ သို့သော် သူ ထိုအချိန်က အိမ်တွင် ရှိနေကြောင်း သူမေမေရော၊ တခြားလူတွေပါ သိနေသောကြောင့် သူ သိပ်တော့ စိတ်မပူပါ။

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ သူဟတို့ တစ်ခွန်းစီ စကားများ သွားတယ်။ ကျွန်တော် သူဟကို လွန်လွန်ကန့်ကန့်ပြောမိလိုက်တယ် အန်ကယ်။ အဲ့ဒီအတွက်လည်း ကျွန်တော် နောင်တရလို့ မဆုံးပါဘူး။ အခုလည်း သူဟကို ကျွန်တော်လာတောင်းပန်တာပါ”

“သူဟတော့ သတိရနေပါပြီ။ သားပင်တွေကြည့်လေ။ ဒါပေမဲ့ သူဟက သားကို တော်တော်ကြောက်နေတယ်”

ထူးဆန်းလှသည့် သူဟဖေဖေစကားကြောင့် သူ နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်

င့် သူဟရှိရာအခန်းသို့ ဦးတည်ခဲ့လိုက်ပါတော့သည်။ သူ့ကိုဘာကြောင့် သူဟက ကြောက်ရပါမည်နည်း။ မနေ့က မောင်းထုတ်မိခဲ့သောကြောင့် လား?

သူ သူဟအခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်ပါသည်။ သူဟတွင် ခြေထောက်နှစ်ဖက်လုံး မရှိတော့ပါ။ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် သူ့ရင်ထဲ စိုးနွံကာ မျက်ရည်များ ပင်ပွလာပါတော့၏။ သူဟကတော့ အိပ်ပျော်နေသည်။ သူ သူဟဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် သူဟရယ်။ ငါ... မင်းကို ဒီလိုကြီး မောင်းမထုတ်ခဲ့သင့်ဘူး”

သူ တောင်းပန်စကားပြောရင်း သူ့မျက်ရည်ပူများ ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းကျသွားပါ၏။ ထို မျက်ရည်ပူများ သည် သူ့ပါးပြင်မှ တဆင့် သူဟ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျသွားသည့် တခဏ သူဟ နိုးလာပါသည်။

“ဟင်?”

သူဟသည် သူ့ကိုတွေ့ တွေ့ချင်းမှာ ပင် တစေ့ ပုတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်သည့် အလား တကိုယ်လုံး တုန်ရင်သွားပါသည်။

“မင်း... မင်း သွား။ သွား။ ငါ့အနားမလာနဲ့”

ကြောက်လန့်တကြား သူ့ကို မောင်းထုတ်လေတော့သည်။

“ငါ တောင်းပန်ဖို့ လာတာပါ သူဟရာ။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

“မင်းသတ်လို့ အဝံလည်း သေပြီ။ အခု ငါ့ကိုတော့ လွှတ်ပေးပါကွာ။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

“မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ?”

သူ မျက်ရည်သုတ်ရင်း နားမလည်စွာမေးသော်လည်း သူဟ ပြန်မဖြေ။ သူ့ကိုသာ တွင် တွင် မောင်းထုတ်နေလေသည်။ ။ ထို့အပြင် သူ ဟက သူ့ကို တကယ်ထိတ်လန့်စွာ စိုက်,စိုက်ပြီး ကြည့်နေပါသေးသည်။ ။

“သွား... မင်းထွက်သွား။ မင်းရှိရင် ငါသေလိမ့်မယ်။ မင်း ငါ့ကိုသတ် လိမ့်မယ်။ မသတ်ပါနဲ့ ကွာ။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

“သူဟ... မင်းကိုတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။ ငါ့ကို အဲလိုကြီး မဆက်ဆံ ပါနဲ့ ”

“မင်းငါ့ကို မသတ်ခင် ငါမင်းကို သတ်လိုက်ရင်ရော?”

ကြောင်တောင်တောင်မျက်လုံးများ နှင့် သူဟပုံက ကြည့်ရအတော် ဆိုးပါသည်။ ။ သူငယ်ချင်းရဲ့ အဖြစ်ဆိုးကို မျက်မြင်ကြီးတွေ့လိုက်ရ၍ သူ အတော် ပင်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရပါသည်။ ။ ထိုစဉ် သူဟက ကုတင်ပေါ်မှ ကုန်းထက သူ့လည်ပင်းကို အသည်းအသန် ညှစ်လေ တော့သည်။ ။

“သူဟ... သူဟ...”

သူ ကြောက်လန့်စွာ သူဟလက်များကို ဖယ်ရှားနေသော်လည်း အ ရာမထင်။ အိပ်ရေးပျက်ထားသောကြောင့် လူက ယဲ့ယဲ့သာကျန်၏။

ထို့ကြောင့် အားနှင့် အင်နှင့် ညှစ်နေသော လက်များကို မဖယ်ရှားနိုင်ပါ။ ထိုသို့လည်ပင်းအညှစ်ခံထားရသောကြောင့် သူ့အမြင်များ လည်း ဝေဝါး လာရပေပြီ။

“Nurse... Nurse ရေ...”

အစ်နေသည့် အသံမှို န်မှို န်နှင့် ခေါ်ကာအကူညီတောင်းသော်လည်း အခန်းထဲသို့ ဘယ်သူမှ ဝင်မလာကြ။ သူဟကတော့ အမဲကိုကျားခဲသလို

သူ့ လည်မျိုကို မလွှတ်တမ်း ညှစ်ထားပါတော့သည်။ ။ အသံနှင့် အအော်
ဟစ်အကူညီတောင်းလို့ မရတော့မှန်း သူ နားလည်လိုက်ပြီး
သူ့လက်ဖဝါးနှင့် ဆေးရုံကုတင်ကို အားကုန်ထုရှိက်ရပါတော့သည်။ ။

“ဘုန်း... ဘုန်း... ဘုန်း”

ထုရှိက်သံ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးထွက်ပေါ်သွားပြီးချက်ချင်း အခန်းထဲသို့ သူ
ဟအဖေ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် ပြေးဝင် လာလေတော့သည်။ ။

“ဟာ... သူဟ... မင်းဒါဘာလုပ်တာလဲ?”

ပြောလည်း ပြော။ သူ့ကိုလည်း သူဟလက်ထဲမှ ချက်ချင်းကြီး ကယ်
တင်ရင်း ဆွဲထုတ်ပေးရှာပါသည်။ ။

“အဟွတ်... ဟွတ်...”

သူ လည်မျိုအင့်ပြီး ချောင်းပင်ဆိုးရပါတော့သည်။ ။

“မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ သူဟရာ။ ဒါမင်းကို လူနာသတင်း
လာမေးတဲ့ ဒီဝသံလေ”

“သူ... သူ... ကျွန်တော့်ကို သတ်တော့မယ်ဖေဖေ။ သူမသတ်ခင် ကျွန်
တော် သူ့ကိုသတ်နေတာပါ။ နို့မို့ရင် သူ ကျွန်တော့်ကိုသတ်မှာ ဖေဖေရဲ့
။ သတ်မှာ ။ အဲ့ဒီသရဲက ကျွန်တော့်ကို သတ်မှာ ”

ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်နေသော သူဟပုံစံက စိတ်ဆိုးရုံသ
က်သက်မဟုတ်မှန်း သူ ရိပ်မိလိုက်နိုင်ပါသည်။ ။ လည်ပင်းအညှစ်ခံလို
က်ရ သောကြောင့် သူ လည်မျိုအတော်ပင် အောင့်နေရပါသည်။ ။ သူဟ
က ဘာကြောင့် သူ့ကို သရဲဟု ကင်ပွန်းတပ်လိုက်ပါသနည်း။ သူ့ကြောင့်
သူငယ်ချင်း ကားမှောက်ပြီး ဦးနှောက်ထိသွားပြီလား?

“ငါကတောင်းပန်ရမှာ ပါကွာ။ အဝံ့ကို မင်းရပြီးပြီပဲ။ ငါ့ကိုတော့ လွှတ်ပေးပါနော်”

တောင်းတောင်းပန်ပန် ခေယယနှင့် လက်အုပ်ချီကာပြောနေသော သူဟမျက်ဝန်းမှ ကြောက်မျက်ရည်များ ကျနေ၏။

“ငါလည်း ခြေထောက်နှစ်ဖက်လုံး ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီးပါပြီကွာ။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ငါ့ကို မသတ်ပါနဲ့ ”

သူ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်။ သူ မင်းသူဟနှင့် အဝံ့ကို မောင်းထုတ်ရုံပင် မောင်းထုတ်လိုက်တာပါ။ သူ သတ်တော့ မသတ်။ သို့သော် သူ့ကို ယခုတောင်းပန်နေသည် က မင်းသူဟကို မသတ်ပါနဲ့ တဲ့ ။ သူ မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်တော့ချေ။

“ကယ်ကြပါဦးဗျာ။ လုပ်ကြပါဦး”

သူဟ အကြီးအကျယ် ငိုကျွေးရင်း ထအော်သောကြောင့် အခန်းထဲသို့ Nurse မလေး ပြေးဝင် လာလေတော့သည် ။ သူဟအဖေလည်း သူဟကို နားမလည်စွာ ကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိပါတော့သည် ။

“ဖေဖေ...သူ့ကိုခေါ်သွားကြပါ။ ဆွဲထုတ်သွားပါ။ နို့မို့ သူ ကျွန်တော့်ကို သတ်လိုက်လိမ့်မယ် ဖေဖေ။ ကျွန်တော့်ကို သတ်လိုက်လိမ့်မယ်”

အကြောက်အကန်တောင်းဆိုနေသောကြောင့် သူဟဖေဖေသည် သူ့ကို အားနာစွာကြည့်ရင်း အပြင်သို့ထွက်ရန် သူ့လက်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်ပါသည် ။

“အန်ကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒီဝသံ”

ထို့နောက် သူ့လက်ကိုဆွဲကာ အခန်းအပြင်သို့ ထုတ်လာပါသည် ။ အခန်းထဲတွင် တော့ သူဟ၏ ကြောက်လန့်တကြား ကျေးဇူးတင်သံကြီး

နှင့် ငို သံကြီးကို သူ ကြားနေရပါ၏။

“ကျေးဇူးပါပဲ ဖေဖေရယ်။ ဖေဖေလည်း သတိထားပါ။ ဖေဖေ့ကိုလည်း ဒီကောင်သတ်လိုက်လိမ့်မယ်။ အခု သားသူငယ်ချင်း အဝံလည်း ဒီကောင့်ကြောင့် သေသွားပြီလေ... အဝံရေ... အီး... ဟီး... ဟီး”

သူဟအသံကို မကြားချင်စွာ သူ နားနှစ်ဖက်လုံးကို ပိတ်လိုက်မိပါသည် ။ ထို့ကြောင့် သူဟဖေဖေက သူ့ကို သူဟအခန်းနှင့်ဝေးရာသို့ ခေါ်ဆောင် ခဲ့ပါတော့သည် ။

“သားလေး... လက်ဖယ်လိုက်တော့။ မင်း သူဟအသံ မကြားနိုင်တော့ပါဘူး”

သူဟဖေဖေသည် နွေးထွေးသော စကားပြောရုံသာမက သူ့လက်နှစ်ဖက်ကိုပါ နားအနီးမှ ဖယ်ရှားပေးပါ၏။

“သားဘယ်လိုခံစားနေရမယ်ဆိုတာ အန်ကယ်နားလည်ပါတယ်။ အန်ကယ်လည်း အတော့်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်ကွာ။ အခု သူဟရဲ့ ခြေနှစ်ဖက်အပြင် ဦးနှောက်ကိုပါ အန်ကယ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီလား မသိဘူး”

ပြောရင်း သူဟဖေဖေ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မျက်ရည်များ ကျဆင်းလာ၏။ သူဟဖေဖေ၏ မျက်ရည်များကိုလည်း သူ ရင်မဆိုင်ရဲပြန်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် အန်ကယ်ရယ်။ ကျွန်တော်သာ သူဟကို မနှင်ထုတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် သူဟရော... အဝံပါ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးနဲ့ ရင်မဆိုင်ရပါဘူးဗျာ”

သူလည်း မျက်ရည်များ ဝေ့ရပြန်တော့သည် ။

“ကဲပါသားရယ်။ ဖြစ်ချိန်တန်လို့ ဖြစ်တယ်လို့ ပဲ သဘောထားလိုက်

ပါ။ ပြန်ပြင်လို့ လည်း ရတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီတော့ သားစိတ်ကို သိပ်ပြီး ဒုက်ခမပေးပါနဲ့ ကွာ။ ဟုတ်ပြီလား?”

သူဟဖေဖေကပင် သူ့ကိုပြန်ပြီးနှစ်သိမ့်နေသော်လည်း သူကတော့ အတော်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရပါတော့သည်။ ။

သူဟဖေဖေနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာသည် အထိ သူ စိတ်ရှုတ်နေဆဲ။ ထို့ကြောင့် သူ သောက်နေကျ Beer Station သို့ ကားလေးကို ဦးတည် လိုက်ပါတော့သည်။ ။

★

သူထိုင်နေကျ Beer Station လေး၏ အခန်းအတွင်းတွင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ မီးမှိန်မှိန် ထွန်းထား၏။ အသံလုံအခန်းဖြစ်သောကြောင့် အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ။ ထို့အပြင် မီးမှိန်နေသောကြောင့် အကွယ်ဖြစ်သော အခန်းထောင့်များ တွင် အရိပ်မှောင်များ ဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။ ။

ထိုစဉ် စားပွဲထိုးလေးက သူမှာ ထားသည့် ဘီယာတစ်ဂျားနှင့် အမြည်းတချို့လာချပေးပါသည်။ ။

“အကို... လိုအပ်တာရှိသေးရင်...”

“ရပြီညီ။ မလိုအပ်သေးဘူး”

သူ စကားဖြတ်ပြောလိုက်သောကြောင့် အလိုက်သိသော စားပွဲထိုးလေးပြန်ထွက်သွားပြီး အခန်းတံခါးကို ပိတ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ။

သူ ဘီယာတစ်ခွက်ကို စတင်မော့ချလိုက်ရင်း ရဲဆေးတင်လိုက်မိပါသည်။ ။ ဘီယာဝင်သွားသောကြောင့် ရင်ခေါင်းထဲ ပူနွေးနွေးဖြစ် လာလေပြီ။ ။

သူ့ကို ဘာကြောင့် သူဟာ ထိုသို့ကြီး ပစ်ပစ်ခါခါဆက်ဆံနေရပါသနည်း။ သူ လုံးဝနားမလည်နိုင်တော့။

ထိုစဉ် သူ့အကြည့်က အခန်းထောင့်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော အရိပ်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။ သူ တွေးနေရင်းနှင့် ထိုအရိပ်ကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့ ငေး ကြည့်နေမိပါသည်။ ။ ထိုစဉ် ထူးဆန်းစွာ မီးရောင်များ မလှုတ်ရှားပါပဲနှင့် အခန်းထောင့်က အရိပ်က တဖြည်းဖြည်းလှုတ်ရှားလာပါတော့သည်။ ။

သူ အံ့သြစွာငေးကြည့်နေရင်း ကိုယ့်မျက်လုံးကိုပင် ကိုယ်မယုံနိုင်ဖြစ်မိပါသည်။ ။ ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ကြက်သီးများ လည်း ထလာရပြီ။

အကြည့်မှားတာများ လား? မျက်လုံးများကို ပွတ်သတ်လိုက်ပြီး ပြန်ကြည့်သော်လည်း အရိပ်ကြီး၏ လှုတ်ရှားမှုက ပိုပြီး အသက်ဝင်လာပါ၏။

မူးနေလို့ များ လား? ဟင့်အင်း... သူ ဘီယာတစ်ခွက်သောက်ထားသော်လည်း မမူးသေးပါ။

သို့သော် ဘာကြောင့် အခန်းထောင့်ရှိ အရိပ်မည်းမည်းက လှုတ်ရှားနေပါသနည်း။

သူ လွန်စွာအံ့သြပြီး အရိပ်ကိုကြည့်နေခိုက် အရိပ်သည် လှုတ်ရှားရင်းလှုတ်ရှားရင်းနှင့် လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့သော ဦးခေါင်း၊ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုယ်လုံးပုံသဏ္ဌာန် တဖြည်းဖြည်းပီပြင်လာပါသည်။ ။ သူ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ကြောက်လန့်လာပါသည်။ ။ အခန်းထဲတွင် Air-con ဖွင့်ထားသော် လည်း သူ ဇောခေဋ္ဌေးပျံ့နေရပါတော့သည်။ ။

သူ ကြောက်လန့်တကြား မှ င်သက်ပြီးကြည့်နေစဉ်မှာ ပင်

အရိပ်ကြီးသည် သူ့ဆီသို့ ဦးတည်ကာ ရွေ့လျားလာပါတော့သည်။ ။

“သွား... သွား... မလာနဲ့ ။ ငါ့ဆီမလာနဲ့ ”

ကြောက်လန့်တကြား သူ မောင်းထုတ်သော်လည်း အရိပ်ကြီးက တော့ သူ့ဆီဦးတည်လျက်။

“သွား... သွားပါဗျာ”

အရိပ်က သူနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လို့ လာပါပြီ။ ထိုအချိန်မှာ ပင် အရိပ်ကြီးတွင် လက်ကဲ့သို့သော အရာသည် လည်း တဖြည်းဖြည်း ပီပြင်လာပြီး ထိုလက်နှစ်ဖက်သည် သူ့လည်မျိုဆီသို့ ဦးတည်ကာ ရွေ့လျားလာပါတော့သည် ။ သူ ထိုလက်မည်းကြီးနှစ်ဖက်ကို ပုတ်ထုတ်သော်လည်း မရ။ အရိပ်ကို သူ ဘယ်လိုမှ ကိုင်လို့ မရနိုင်ပေ။

“မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်နဲ့ ”

သူ ကြောက်လန့်တကြား ငြင်းထုတ်နေစဉ်မှာ ပင်...အရိပ်၏ လက်နှစ်ဖက်က သူ့လည်မျိုကို တင်းကျပ်စွာ ဖျစ်ညှစ်ဆုတ်ကိုင်လိုက်ပြီပင်။

“ဂျန်း...”

ဆိုသော အသံနှင့် အတူ ဘီယာခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး အခန်းဝတွင် ရေးမမှီကို သူ လှမ်းတွေ့လိုက်ရပါသည် ။ သူ ကြောက်လန့်တကြား အရိပ်ကြီး ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အရိပ်က ပုံမှန်အတိုင်း အခန်းထောင့်တွင် ငြိမ်သက်နေလေပြီ။ သူ့လည်မျိုတွင် လည်း ဘာမှ မရှိတော့။

သူ အံ့အားသင့်လွန်းမက အံ့အားသင့်မိပါ၏။ ထို့အပြင် လည်မျိုကို ဖျစ်ညှစ်ခံလိုက်ရမှုကြောင့် သူ လည်ပင်းတဝိုက်နာကျင်နေကြောင်း သူ ကောင်းစွာသိနေပါ၏။

“ဝသံ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ? တကိုယ်လုံးလည်း ခေဋ္ဌာတွေနဲ့ ”

ရေးမမှီက သူ့အနားတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း သူ့ကို စိုးရိမ်စွာပြောလေသည်

။

“အခုန... အခုန...”

သူ အရိပ်ရှိရာ အခန်းထောင့်ကို လက်ညှိုးညွှန်ရင်း အဖြစ်မှန်ကိုဖွင့်ပြောရန် ရည်ရွယ်လိုက်သော်လည်း စကားလုံးကတော့ သူ့အာခံတွင်းမှာ ပင် ပျောက်ရှုကုန်သည် ။ သူပြောလို့ မဖြစ်မှန်း သတိထားမိလိုက်သည် ။ သူရောက်နေသည် က ဘီယာဆိုင်။ သူသောက်နေသည် က လူကို မူးရစ်စေ သည့် ဘီယာ။ မမူးပါပဲနှင့် အရိပ်ကြီးကိုမြင်လိုက်ရကြောင်း သူသာလျှင်သိသည် ။ သို့သော် သူထိုအကြောင်းကို သူမကိုပြောပါမူ သူမ ယုံနိုင်မည်မဟုတ်။ ဘီယာရှိန်နှင့် သူ ပေါက်ကရပြောသည် ဟု သာ သူမ တွေးတောပေလိမ့်မယ်။ သူ့အဖြစ်မှန်က ကျွန်တော်အရူးပါဟု ဝန်ခံ သလိုကြီးဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သူမကို မပြောတော့ရန် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည် ။

“အခုန ဘာဖြစ်လဲ ဝသံ”

“ကိုယ် အရမ်းစိတ်ညစ်နေတယ် ရေး...”

သူ မြင်လိုက်ရသည့် အရိပ်ကြီးအကြောင်းကို သူမအားမပြောပြဖြစ်တော့အောင် စကားလမ်းကြောင်းလွှဲရင်း စားပွဲပေါ်မှ ဘီယာခွက်ကို ယူကာ မော့သောက်လိုက်မိပါသည် ။

“ဝသံစိတ်ညစ်နေမယ်ဆိုတာ ရေး နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေးမကြိုက်တဲ့ ဒီအရက်သေစာတွေ မသောက်တော့ဘူးလို့ ဝသံပဲ ရေးကို ကတိပေးထားတယ်လေ”

မော့သောက်နေသော ဘီယာကို ခဏရပ်လိုက်မိပါသည်။ ။ ထို့နောက် ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ သူ ပြန်တင်လိုက်ပြီး သူမကို နားမလည်စွာငေးကြည့် လိုက်မိပါသည်။ ။ သူ စိတ်ညစ်နေသည် လေ။ သူ စိတ်ညစ်လို့ ဘီယာ သောက်သည် ကို သူမက ကိုယ်ချင်းမစာစွာ သူ့အားတားမြစ်နေ၏။ သူ ဘာကြောင့် ဘီယာသောက်ရသည် ကို မမေးပဲ သူ့အား သူမ ဘောင်လာ ခတ်နေ၏။

“ကိုယ်... ဘာဖြစ်လို့ ဘီယာသောက်တာလဲဆိုတာ မမေးပဲနဲ့ ကိုယ့် ကို အပြစ်တင်နေတာလားရေး”

“ရေး... ဝသံကို အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူး။ စိတ်ညစ်ရင် ရေးနဲ့ မျှော့ လေ။ ဒါပေမဲ့ ဘီယာတော့ မသောက်စေချင်ဘူး”

သူ့စိတ်ထဲ ထောင်းခနဲဒေါသထွက်မိသွားပါ၏။ ဘာလဲ? သူ့ကို သူမ နေရာတကာချုပ်ချယ်တော့မည်လား? လက်ထပ်တော့မည်နှင့် သူမ ခတ် ထားသည့် ဘောင်ထဲမှာ ပဲ သူ နေရတော့မည်လား? မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒီဝသံက ထိုသို့ မိန်းမကြောက်တတ်သည့် ယောက်ျားစားမျိုးမဟုတ်။

“သောက်ချင်လို့ သောက်တာလေ။ ဘယ်သူ့ဆီက Permit တောင်း နေရဦးမှာ လဲ?”

“ဒါပေမဲ့ နောက်မသောက်တော့ဘူးလို့ ရေးကို ကတိပေးထားတယ် လေ”

“ဒါဆို ဘီယာလေးသောက်ဖို့ အတွက် မင်းဆီက Permit တောင်းရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား ရေး”

“အဲ့လိုတော့မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲ့လို မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ဘယ်လိုလဲ?”

“ရေးကိုပေးထားတဲ့ ကတိတည်စေချင်တယ်”

“မင်းအခု ငါ့ကို ကတိမတည်တဲ့ လူကို စွပ်စွဲနေတာလား ရေး”

“ရေး စွပ်စွဲစရာမလိုပါဘူး။ အခု ကိုယ့်အရှေ့စားပွဲက ဘီယာခွက်က သက်သေပဲလေ”

သူမစကားကို သူ လုံးဝ သီးမခံနိုင်။ ချက်ချင်းပင် သူ့လက်သီးက အရှိန်နှင့် သူမ လက်မောင်းသို့ ပြေးသွားပါတော့သည်။

သို့သော် သူ သူမကို မထိုးဖြစ်လိုက်ပါ။ သူ့လက်သီးက သူမ လက်မောင်းအနီးတွင် လုံးဝအရှိန်သေသွား၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် သူမကို သူ လက်သီးနှင့် ထိုးလိုက်ဖို့ ဘယ်လိုမှ စိတ်မပါတော့ချေ။ ခါတိုင်း၊ သူ့ကို ဒီလိုစွပ်စွဲကာနားစားချိန်တိုင်း သူသည် သူမလက်မောင်းကို အညှီမဲစွဲရလေ အောင် ထိုးဖူးပါ၏။

ထူးဆန်းပါတိ။ သူ... သူမအပေါ်သို့ လုံးဝ လက်မတင်ရက်တော့။

သူထိုသို့ ထိုးခဲ့တိုင်း သူမ မျက်စိစုံမှိတ်ကာ ကျိတ်ခံနေကျ။ အခုလည်း သူ့လက်သီးရွယ်လိုက်ကတည်းက သူမ မျက်စိစုံမှိတ်လိုက်ပြီးသား။ လက် သီးနှင့် ရွယ်ပြီး မထိုးဖြစ်လိုက်သည့် သူ့အပြုအမူကို သူမပင် အံ့အားသင့်နေပါတော့သည်။

“ရေးကို မထိုးတော့ဘူးလား ဝသံ”

တုံ့နေသော သူ့လက်သီးကို သူ အံ့အားသင့်စွာကြည့်နေမိပါသည်။

“မထိုးချင်တော့ဘူး ရေး”

“တကယ်တော့ ရေးက ဝသံအတွက် ပြောတာပါ ဝသံရယ်”

“ဟုတ်တယ်။ အဲ့ဒါ ကိုယ်နားလည်သွားလို့ ဖြစ်မယ်။ ကိုယ့်လက်သီး

တွေက ရေးဆီမရောက်တော့ဘူး။ တုံ့ကုန်တယ်”

သူ အံ့အားသင့်စွာ သူ့လက်သီးကိုပင် သေချာပြန်ကြည့်နေရပါတော့သည်။

“လက်သီးတွေကတောင် ရေးစေတနာတွေကို နားလည် လာပြီ ဝသံ ။ ဝသံပဲ နားလည်ဖို့ လိုတော့တယ်”

သူ့ကို ဆရာတတ်သလိုလိုပြောနေသော သူမစကားလုံးများကိုလည်း သူ စိတ်မဆိုးမိတော့။ သူမ စကားလုံးများက မှန်နေသည် ဟု သူ စိတ်လို လက်ရလက်ခံမိနေပါသည်။ ။ အရင်က သူ့ကို အခုလို ဆရာတတ်သလို လိုပြောလျှင် သူမကို သူ့အနားက မောင်းထုတ်နေကျ။

အခုတော့ သူမကို သူ မြတ်နိုးစွာ ဖတ်ထားလိုက်မိပါသည်။

“ကိုယ့်အနားမှာ တစ်သက်လုံး နေပေးပါ ရေးရယ်”

သူ မရည်ရွယ်ပါပဲနှင့် ထိုစကားလုံးများကိုလည်း ပြောလိုက်မိပါသေးသည်။ ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲက သူမ ကျေနပ်စွာပြီးလိုက်စဉ်တွင် တော့ သူ့အတွေး တွင် ပဟေဠိများ စွာ အသက်ဝင်သွားရပါတော့သည်။

★

ညက ညဉ့်နက်နေပေပြီ။ အလင်းရောင်ဆို၍ မပြည့်တပြည့်လင်းနေသည့် လရောင်သာ ရှိနေ၏။

ထိုလရောင် မှိန်မှိန်ကြောင့် သူ လမ်းကိုမြင်နေရပါသည်။ ။ လမ်းကျဉ်းလေး။ ထိုလမ်းကျဉ်းလေးကို သူ ဆက်လျှောက်နေသော်လည်း ဘယ်ကို ရည်ရွယ်ပြီးသွားမိနေမှန်း မသိပါ။

ထိုစဉ် သူ့အံ့အားသင့်စွာ သူ့အရိပ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ။ လ

ရောင်မှိန်မှိန်ကြောင့် သူ့အရိပ်မှိန်မှိန်ကို သူ မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ။

ထို့အပြင် သူ အရမ်းအံ့ဩသွားရပါသေး၏။ ဘာကြောင့် လဲ? သူက ညာဖက်ခြေလှမ်းလှမ်းနေစဉ်တွင် သူ့အရိပ်က ဘယ်ဖက်ခြေလှမ်းလှမ်း နေ သောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူ့အမြင်များ လွဲမှားနေသောကြောင့် လား။ အရိပ်ဆိုတာ လူခိုင်းစေ သလိုသာဖြစ်ရမှာ လေ။ အခုတော့ ပြောင်းပြန်ကြီး။ ကွဲကွဲပြားပြားသိရ အောင် သူ ခြေလှမ်းများကို ရပ်လိုက်ပါသည်။ ။ သူ့အရိပ် ဘယ်လိုခြေလှမ်း လှမ်းမလဲပေါ့။

အရိပ်က ဘယ်ခြေလှမ်းမှ မလှမ်းတော့။ သူ့လိုပဲ ရပ်တံ့သွား၏။

သို့သော်.....

အရိပ်၏ ခေါင်းက သိသိသာသာလှုတ်ရှားလာပါသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ သူ ခေါင်းကို သူ မလှုတ်ရှားသေးပါ။ ဒါဆို ဘာကြီးလဲ?

“မင်း ထွက်သွားပါတော့”

သူ အံ့ဩနေတုန်းမှာ ပင် လှုတ်ရှားနေသော အရိပ်၏ ခေါင်းမှ ကြား လိုက်ရသည့် အသံ။

သူ ထိတ်လန့်လွန်းမက ထိတ်လန့်သွားရပါတော့သည်။ ။

“ဝုန်း...”

ကြောက်လန့်စိတ်နှင့် အတူ သူ အိပ်ရာပေါ်မှ ဝုန်းခနဲ ထ,ထိုင်လိုက် မိပါသည်။ ။

“ငါ... အိပ်မက် မက်နေတာပဲ...”

ထိတ်လန့်စွာ မျက်နှာကို လက်နှင့် ပွတ်ချလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာပြင်

တစ်ခုလုံးတွင် ခေဗ္ဗးစေးများ ရှိနေ၏။ အိပ်ခန်းထဲရှိ Air-con ကိုလည်း ဖွင့်ထား ပါရက်နှင့် ဘာလို့ အဲ့လောက်တောင် ခေဗ္ဗးစေးတွေ ထွက်နေ ရပါသနည်း။ နောက်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ အိပ်မက်ဆိုးကြီး မက်ရပါသနည်း။

ညအိပ်ရာမဝင်ခင်တုန်းက သူ သေချာစွာ ဘုရားရှိခိုးပြီး အိပ်ခဲ့တာ တောင် သူ အိပ်မက်ဆိုး မက်ရပါသေးသည် ။

သူ စိတ်ပျက်နေမိပါပြီ။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကိုယ်သူ သူမဟုတ်သလိုလို ပင် ထင်နေမိပါသည် ။

အိပ်ရာလန့်နိုးပြီး မောဟိုက်နေသောကြောင့် အမောပြေအောင် ရေ သောက်ပြီးသည် နှင့် သူ သတိရလိုက်သူက ရေးမမှီ။

သေပါတော့။ ဒီအချိန်ကြီး သူမထံ ဖုန်းဆက်ဖို့ ကလည်း မသင့်တော် ။ သို့သော် သူမကို သတိရလွန်းနေသည့် စိတ်ကို သူ ထိန်းမထားနိုင်ပါ။

“အောင့်ထားပါကွာ။ နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆိုရင်ပဲ ရေးနဲ့ လက် ထပ်ရတော့မှာ လေ”

သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးသလို ပြောနေရပြန်သည် ။

စိတ်ပျက်စွာ သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသေးသည် ။ သူ ထိုနေ့ညက ပြန် ၍ အိပ်မပျော်တော့ချေ။

★

ညဖက် ထိုသို့ အိပ်မက်ဆိုး မက်ပြီး ပြန်အိပ်မပျော်တော့သောကြော င် လူက အိပ်ရေးပျက်ပြီး မျက်ကွင်းများ ပင် ချောင်နေပေတော့သည် ။ ထို့ပြင် အိပ်ရေးပျက်ထားသောကြောင့် အားနည်းပြီး ပိန်ချင်နေပေပြီ။

ဒီအတိုင်းဆက်သွားနေလို့ တော့ မသင့်။ ထို့အပြင် သူက

မကြာခင်မှာ ပဲ သတိုးသားလုပ်ရပေဦးမည်။

သူ ဘာကြောင့် အိပ်မက်ဆိုးများကို မက်နေရပါသနည်း။ အက်စီးဒ
င့်ကြောင့် သူ့ခေါင်းထိခိုက်သွားခဲ့သော်လည်း ဆရာဝန်တွေပြောတော့
သူ့ခေါင်းက အားလုံးကောင်းသည် တဲ့ ။ အခြေအနေမှန်ကိုသိရအောင်
သူ စိတ်ဆရာဝန်ထံသို့ ထွက်ခဲ့လိုက်ပါသည် ။

သူ ရူးမနေသော်လည်း သူ့အခြေနေများကို သိတတ်ကဗွမ်းကျင်
သော စိတ်ဆရာဝန်နှင့် ဆွေးနွေးရင်းဖြင့် အဖြေမှန်တစ်ခုကို သူ ရှာဖွေ
လို့ ရငြားဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်လေးနှင့် သူ စိတ်ဆရာဝန်ထံတွင် ဆွေး
နွေးရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည် ။

သူ့ကို ရူးနေသောကြောင့် စိတ်ဆရာဝန်ထံ သွားသည် ဟု ထင်မြင်
သွားမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် မေမေ့ကို အသိမပေးဖြစ်။

*

“အိပ်မက်က တစ်ခုတည်းကိုပဲ ထပ်ကာထပ်ကာမက်တာလား?”

သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည့် ဒေါက်တာနိုင်သူမေးခွန်းကို သူ
သေချာစဉ်းစားပြီး ဖြေပေးလိုက်ပါသည် ။

“ မဟုတ်ဘူး ဒေါက်တာ”

သူ့အဖြေကို ဒေါက်တာ သေချာစွာ ရေးမှတ်လိုက်၏။

“ဒါဆို... တခြားအိပ်မက်တွေလည်း မက်သေးတယ်ပေါ့”

“မက်တယ်ဒေါက်တာ။ နောက်ပြီး...”

“အင်း... ပြောပါဦး”

သူ့ကို စကားဆက်ပြောရန် ဒေါက်တာ နှိုးဆော်လိုက်ပါသည် ။

“အိပ်မက်တွေကတော့ သမရိုးကျတွေ မဟုတ်တာ သေချာတယ်”

“ဘယ်လိုမျိုးတွေလဲ ဝသံ”

“အင်း...”

သူ သေသေချာချာစဉ်းစားရင်း

“အခုန ကျွန်တော် ပြောသလို အိပ်မက်မျိုးတွေပေါ့”

“မက်ပြီးလန့်နိုး။ ပြီးတော့ ပြန်ပြီး မအိပ်ပျော်နိုင်တော့တဲ့ အိပ်မက်မျိုးတွေပဲပေါ့။ ဟုတ်လား?”

“ဟုတ်ကဲ့...”

သူ တိကျစွာ ဖြေလိုက်မိပါသည်။ ။

“ဒီလိုအိပ်မက်မျိုးတွေ ဘယ်တုန်းက စပြီးမက်ဖူးတာလဲ ဝသံ။ အဲ့ဒါ မှတ်မိနိုင်မလား?”

သူ မျက်ပေါက်လေးကျဉ်းလိုက်ရင်း သေချာစဉ်းစားလိုက်ရပါသည်။
။ သူ့ဘယ်တုန်းကစပြီး ဒီလို အိပ်မက်ဆန်းတွေ မက်ဖူးနေတာပါလိမ့်ပေါ့။

“ကောင်းတယ် ဝသံ။ သေချာစဉ်းစားပြီးမှ ဖြေတာ ပိုကောင်းတယ်”

သူ စဉ်းစားနေသည် ကို ဒေါက်တာနိုင်သူက အားပေးလိုက်ပါသည်။ ။

“ကျွန်တော် ဆေးရုံက ဆင်းပြီးနောက်ပိုင်းမှ စပြီး မက်တာပါ ဒေါက်တာ။ နောက်ပြီး အိပ်မက်တင်မကဘူး။ ကျွန်တော် ဒီထက်ထူးဆန်းတာ တွေလည်း ကြုံနေရသေးတယ်”

သူ တွေးတွေးဆဆနှင့် ပြောလိုက်သော် ဒေါက်တာနိုင်သူ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ရင်းခေါင်းညိတ်ရှာပါသည်။ ။

“ပြောပါဦး ဝသံ။ ဘယ်လို ထူးဆန်းတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေလဲ?”

သူ ဖြေသင့်မဖြေသင့် စဉ်းစားလိုက်ရင်း ဒေါက်တာနိုင်သူကို ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ဖြေကြည့်ပါ ဝသံ။ ဒါမှ ဒေါက်တာက ဝသံအတွက် အကောင်းဆုံးလမ်းကို ဂရုစိုက်ပေးလို့ ရမှာ လေ”

ဒေါက်တာနိုင်သူပြောသည် မှာ နည်းလမ်းကျ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့မယုံနိုင်စရာ အဖြစ်အပျက်ဆန်းများကို ပြောပြရန် ရဲတင်းစွာဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။ မဖြေခင် သူ ဒေါက်တာ့ကို မရဲတရဲလေးကြည့်လိုက်မိသေးသည်။

“ကျွန်တော် ပြောတာတွေကို ဒေါက်တာ ယုံနိုင်ပါ့မလား?”

“ယုံသင့်မယုံသင့်၊ ယုံနိုင် မယုံနိုင်က ဒေါက်တာ ဆုံးဖြတ်မှာ လေ။ ဖြေပေးရမှာ က ဝသံတာဝန်လေ”

“ကောင်းပါပြီ။ ဒါဆို ကျွန်တော် ပြောပါ့မယ်”

ပေါက်သည့် နဖူးမထူးတော့ပြီ။ နောက်ပြီး အခု သူ့ကိုယ်တိုင်က သူ့ကိုယ်သူ မယုံသောကြောင့် ဘယ်သူမှ မသိအောင် စိတ်ဆရာဝန်နှင့် လာတွေ့ နေမိသည် ပဲ မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်တော့်အမြင်တွေထဲမှာ အရိပ်တွေက လှုပ်လှုပ်နေတယ် ဒေါက်တာ”

“အိပ်မက်ထဲမှာ လား?”

“ မဟုတ်ဘူး ။ တကယ့်လက်တွေ့မှာ ”

“အိပ်ရေးပျက်ပြီး အမြင်တွေ ဂယောင်ခြောက်ခြားဖြစ်တာများ လား

?”

“နောက်ပြီး တစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီအရိပ်က ကျွန်တော့်ကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားသေးတယ်”

သူ ထိတ်လန့်စွာပြောပြီး စိတ်မောက သက်ပြင်းချလိုက်သော် ဒေါက်တာက စားပွဲပေါ်တွင် အဆင်သင့်ရှိနေသည့် ရေခွက်ကို သူ့ထံလှမ်းပေး၏။

“သောက်လိုက်ပါဦး”

“ကျွန်တော် ရေမဆာဘူး ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာနိုင်သူ ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ပြန်တင်လိုက်ပါသည် ။ ဖန်ခွက်ပြန်တင်ရင်း ဒေါက်တာနိုင်သူ သက်ပြင်းတစ်ခုချလိုက်ပါသေးသည် ။

“နောက်ပြီး ရှိသေးတယ်”

“ဘာများ လဲ ဝသံ”

“ကျွန်တော့်ချစ်သူကို အရင်တုန်းက ကျွန်တော် ဒီလောက် မချစ်ဘူး ဒေါက်တာ”

“ရေးမမှီကို ပြောနေတာလား?”

“ဟုတ်တယ်။ နောက်ပြီး... အခု သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ရက်နီး လာလေလေ သူ့ကို တမ်းတမိလေလေပဲ”

သူ့စကားကြောင့် ဒေါက်တာ သဘောကျသလိုလေးပြုံး၏။

“ကိုယ့်ဇနီးလောင်းလေးကို ရိုးရိုးတန်းတန်း တမ်းတတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်လေ”

“လက်ထပ်တော့မှာ သေချာတယ်။ နောက်ပြီး လက်ထပ်ပြီးတစ်အိမ် တည်းနေရတော့မှာ သေချာနေရဲ့ သားနဲ့ သူနဲ့ ဝေးမှာ ကို ကျွန်တော် တစ်နေ့တခြား ပိုပိုပြီးကြောက်နေမိတယ် ဒေါက်တာ။ အဲ့ဒါကရော...?”

“တဖြည်းဖြည်း အချစ်တွေက ခိုင်မာလာလို့ လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဒေါက်တာ။ အရင်က ကျွန်တော် သူ့ကိုချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလောက် မလေးနက်ဘူး။ မနက်ရှိုင်းဘူး။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော် သူ့ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်ကို မခံနိုင်တော့တာ”

သူ့ကို ဒေါက်တာနိုင်သူ ကြည့်နေရင်း သူ့အတွက် အဖြေကိုစဉ်းစားပေးနေပါတော့သည်။ ။

“နောက်ပြီး သူ့ကို အရင်ကလို မဆက်ဆံရက်တော့ဘူး”

“အရင်က ဘယ်လိုတွေ ဆက်ဆံလို့လဲ?”

“အရင်က ကျွန်တော် မကျေနပ်ရင် မကျေနပ်သလို သူ့ကို ထိုးဖူးပါတယ်”

“အခုရော?”

“အခုဆို ကျွန်တော် သူ့ကို လုံးဝ မထိုးရက်တော့ဘူး ဒေါက်တာ။ တကယ်လို့ သူ့အမူအရာတွေကို ကျွန်တော် မကျေနပ်ရင်တောင် ထိုးဖို့ ရွယ်လိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်လက်သီးတွေ မထိုးဖြစ်ဘူး။ တုံ့တုံ့သွားတယ်”

“သူ့အချစ်တွေကို ဝသံက နားလည်လာလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ဒေါက်တာ။ လက်သီးကိုက မရဲတာ။ ထိုးလိုက်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားမိတာတောင် လက်သီးက မရဲတော့တာ”

သူ့စကားဆုံးသော် သူနှင့် ဒေါက်တာနိုင်သူ ဆွေးနွေးနေသော

အခန်းလေးထဲတွင် ဒေါက်တာနိုင်သူသက်ပြင်းချသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ
ပါ၏။

“ကျွန်တော် အခု ရူးနေတာလား ဒေါက်တာ”

သက်ပြင်းချသံပြီးသည် နှင့် သူ သိချင်သည် ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
သာမေးချလိုက်ပါတော့သည်။ ။ ထိုအခါ ဒေါက်တာက ပြုံးလိုက်ရင်း

“မရူးပါဘူး”

“သေချာလို့ လား ဒေါက်တာ”

စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် မဝံ့မရဲ သူ မေးလိုက်မိပါသည်။ ။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရူးလို့ သတ်မှတ်တဲ့ လူ၊ နောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ရူးနေပြီလားလို့ သံသယရှိနေတဲ့ လူ အဲ့လိုလူမျိုးတွေက
လုံးဝမရူးသေးပါ ဘူး ဝသံ”

ပိုင်နိုင်လှသော ဒေါက်တာ့စကားကြောင့် သူ စိတ်ထဲမှ မတင်မကျဖြ
စ်မှုကြီး လျော့ကျသွားရပါတော့သည်။ ။ တပြိုင်နက် သူ
သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ခုကိုလည်း ချလိုက်မိပါသေးသည်။ ။

“ဒါဆို... အခု ကျွန်တော် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာက ချက်ချင်းပြန်မဖြေ။ သူ့ကို စိုက်ကြည့်၏။ ထို့နောက် မျ
က်မှောင်ကုတ်ရင်း စဉ်းစားပါသေးသည်။ ။ ပြီးမှ

“တကယ်တော့... ဝသံအခုဖြစ်နေတာတွေက အိပ်ရေးပျက်လို့
လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ဒီထက် ခိုင်မာတဲ့ အဖြေတစ်ခုခုကို လိုချင်တယ် ဒေါက်
တာ။ ကျွန်တော့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝေဖန်ပါ။ နောက်ပြီး ရေးမမှီနဲ့ ဝ

တ်သတ်ပြီးလည်း သိချင်ပါတယ်”

သူ့ထံသို့ ဒေါက်တာအကြည့်များ ရောက်လာ၏။ ထို့နောက် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညှိတ် လိုက်လေသည်။ ။

“ဒီထက်ခိုင်မာတဲ့ အဖြေကိုပေးရမယ်ဆိုရင်... ဒေါက်တာလည်း ဝသံနဲ့ ပတ်သတ်တဲ့ အကြောင်းအရာ အသေးစိတ်ကို သိခွင့်ရချင်တယ်”

“ဘာအကြောင်းအရာလဲ ဒေါက်တာ”

“ရေးမမှီနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့လဲ? နောက်ပြီး ရေးမမှီနဲ့ မတွေ့ခင်တုန်းက ဒီဝသံဆိုတာ ဘယ်လို လူစားမျိုးလဲ? တွေးပြီးတော့ရော... ဘယ်လို ပြောင်းလဲသွားလဲ? အစရှိသဖြင့်ပေါ့”

“ကျွန်တော် သိသလောက်ကတော့ ရေးနဲ့ တွေ့ပြီး ကျွန်တော် ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ မပြောင်းလဲသွားပါဘူး...”

“မပြောင်းလဲဘူး/ ပြောင်းလဲတယ်ဆိုတာ သေချာဝဖန်ဖို့ အတွက် ရေးမမှီနဲ့ မတွေ့ခင်က အခြေအနေကိုပါ ဒေါက်တာ သိသင့်တယ်လေ။ တကယ်လို့ ဝသံအတွက် ဝန်မလေးဘူးဆိုရင် ပြောပြလို့ ဖြစ်မလား?”

သူ စဉ်းစားလိုက်မိပါသည်။ ။ သူ ပြောပြလို့ သင့်မလားပေါ့။

“ရေးမမှီနဲ့ ဘယ်မှာ တွေ့ကြတာလဲ?”

“ကျောင်းမှာ ပါ”

“ဒါဆို ဒေါက်တာကို ကျောင်းက အကြောင်းတွေပါ ပြောပြသင့်တယ် ဝသံ။ ဒါမှ ... ဒေါက်တာလည်း အကောင်းဆုံးလမ်းကိုရွေးပေးနိုင်မှာ ”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းတုန်းက ကျွန်

တော်က ကျောင်းသားကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ဘူး ဒေါက်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ အခုလောလောဆယ် ဒီဝသံဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးဖို့ အတွက် သူ့အတိတ်ကအကြောင်းတွေကို ဒေါက်တာ သိသင့်တာပေါ့”

ဒေါက်တာနိုင်သူ ပြောနေသည် မှာ နည်းလမ်းကျပါ၏။ ထို့အပြင် သူ့အတွက် ပြဿနာက တကယ်အသည်းအသန်ဖြစ်လို့ နေပေပြီ။

ထို့ကြောင့် သူ သိပ်မမှတ်မိချင်သော သူ့ကျောင်းသားဘဝကို ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါတော့သည် ။

“ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာနိုင်သူ သဘောကျသလိုပြီးလိုက်ရင်း သူ့စကားကို နားစွင့်နေလိုက်ပါတော့သည် ။

*

ဒီဝသံ၊ မင်းသူဟ၊ အဝံ။

သူငယ်ချင်း(၃)ယောက် အဖွဲ့။

ထို (၃) ယောက်သည် ကျောင်းထဲတွင် နာမည်ကြီးအဖွဲ့ဖြစ်ပါသည် ။

ကောင်းသည့် ၊ တော်သည့် နေရာတွင် နာမည်ကြီးသကဲ့သို့ ဆိုးသည့် နေရာတွင် လည်း နာမည်ကြီးလှပါသည် ။

*

Chemistry မေဂျာတွင် သူတို့ လောက် စာတော်သည့် ကျောင်းသားများ နှစ်ယောက်မရှိနိုင်။ အတော်ဆုံးကတော့ ဒီဝသံ။ ဒုတိယက မင်းသူဟ။ တတိယက အဝံ။

၃ ယောက်သား အလွန်ကိုတည့်ကြပါသည် ။ သူတို့ က စာတော်သူများ ပီပီ လွန်စွာ ဂုဏ်မောက်ကြပါသည် ။ အတန်းထဲရှိ တခြားကျောင်းသားများ နှင့် လည်း အရောမဝင်။ ၃ယောက်တည်း သီး သန့်နေတတ်၏။ ထို့အပြင် သူတို့ အဖွဲ့နှင့် ထိတ်တိုက်တွေ့လိုက်သူတိုင်း လည်း ကံဆိုးသွားရသည် ချည်းသာ။ ကျောင်းသားအချင်းချင်းမပြောနှင့် ဆရာကိုပင် အလွတ်မပေး။

“ဆရာက အင်္ဂလိပ်သင်တယ်ဆိုတော့ မေးခွန်းတစ်ခုလောက်မေးချင်လို့ ပါ ဆရာ။ ဇန်နဝါရီလ ၂၅ရက်၊ ၁၅၃၃ခုနှစ်လောက်တုန်းက အင်္ဂလန် ဘုရင်ကြီး ဟင်နရီက ဘယ်သူနဲ့ လျှို့ဝှက်ပြီးလက်ထပ်ခဲ့တာလဲ ဆရာ?”

သူတို့ နှင့် သိပ်မတည့်သည့် ဆရာဆိုလျှင် မေးခွန်းများ မေးရင်း ဆရာကိုပါ ဒေါက်ဖြုတ်တတ်သေး၏။ ဗဟု သုတလည်း လွန်စွာကွယ်ဝကြပါသေး သည် ။

“ဘာအတွက် သိချင်တာလဲ မောင်ဒီဝသံ”

“အော်... ဆရာများ သိမလားလို့ ပါ”

“မင်းရော သိနေလို့ လား?”

“ဆရာ မသိရင် ပြောပြမယ်လေ”

တခါက Canteen တွင် သုံးယောက်တည်း စားပွဲဝိုင်း၂ဝိုင်းကို ခွယူထားသော ဒီဝသံတို့ အဖွဲ့ကို အင်္ဂလိပ်ဆရာက ဆူခဲ့လိုက်ပါသည် ။ ထိုသို့ အဆူခံရခြင်းကို အခဲမကျေပဲနှင့် အင်္ဂလိပ်အချိန်ရောက်သည် နှင့် ဆရာ့ကို သေသေချာချာတိုင်ပင်ပြီး ဒေါက်ဖြုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည် ။

“မိဖုရားအန်းဘိုလင်းလေ ဆရာ။ ဘုရင်ကြီးဟင်နရီရဲ့ ဒုတိယမြောက်

က် မိဖုရားပေါ့”

ဖြေပြီး သူတို့ တစ်ဖွဲ့လုံး ပြုံးနေပါသေးသည် ။ ကြည့်... ဆရာကို တောင် ဗိုလ်မထားသည့် အဖွဲ့။

တကယ့် ဒိတ်ဒိတ်ကဲ့အဖွဲ့။ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဗိုလ်မထား။

ဘယ်သူ့ကိုမဆို မတူသလို၊ မတန်သလို ဆက်ဆံတတ်ကြပါသည် ။ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ လည်း စိတ်မဝင်စားတတ်ကြချေ။

အချိန်ပြည့်စာကိုသာစိတ်ဝင်စားပြီး အားလပ်သည့် အချိန်ဆိုလျှင် ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို ချောက်တွန်းရမည်ကိုပဲ စဉ်းစားတတ်ကြပါသေးသည် ။

လမ်းမသိလို့ ကတော့ သူတို့ ကို လုံးဝ သွားမမေးလိုက်နှင့် ။ မေးလိုက်သည် နှင့် တဆုံးပို့ပေးတတ်ကြပါသည် ။

*

သူတို့ အတန်းထဲတွင် သူတို့ နှင့် လုံးဝအသွင်မတူသည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရှိပါသည် ။ ထိုကျောင်းသားနာမည်က သစ်သောလူ။

သစ်သောလူသည် သူတို့ ထက်လည်း အသက်ကြီးပါသည် ။ အသက်က (၂၀)ကျော်ပေပြီ။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး အတန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း သာနေတတ်ပါသည် ။ ပျော်ရှင်ပေါ့ပါးနေသည့် သူတို့ အဖွဲ့ကို သစ်သောလူက ငေးကြည့်နေတတ်ပါသည် ။

အားလပ်ချိန်တွင် လည်း သစ်သောလူသည် Canteen သို့ သွားလေ့မရှိ။ တကုတ်ကုတ်နှင့် အခန်းထောင့်တွင် ထိုင်ပြီး စာကိုသာ ကူးနေလေ့ရှိ၏။

ဘာစာတွေ ကူးနေမှန်းလည်း မသိ။ သို့သော် သစ်သောလူသည် အလွန်အလွန် အနေအေးသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထိုသို့ တစ်ယောက်တည်းသာနေတတ်သော သစ်သောလူကို သူတို့အဖွဲ့က နာမည်တစ်မျိုးပေးထားပါသေး၏။ နာမည်က သင်းကွဲကြီးတဲ့ ။

ထို့အပြင် သူတို့ အဖွဲ့ကို သစ်သောလူ အားကျစွားငေးကြည့်နေတတ်မှန်းကိုလည်း ပါးနပ်သူများ ပီပီ သူတို့ ၃-ယောက်လုံးသိလို့ နေသေး၏။

*